

ИМА ЛИ ЗЕМЯТА КРАЙ ИЛИ НЕ.

Ехъ, добро бѣше онова старо време, когато азъ въ своето малко селце живѣхъ и овчиците си пасѣхъ. Излѣзешъ на полето заедно съ сляжцето и заедно съ него са и назадъ върнешъ. Лѣгнешъ си при копата на сѣното и тжркаляшъ са; а пакъ овчиците около тебе си припкатъ и тревица пасатъ, пиленцата надъ тебе чуруликатъ, облаци по небето пжтуватъ Лѣжишъ, лѣжишъ и не усѣтишъ, какъ та и сжнъ нападнѣ. А по нѣкогашъ са случи да са и поразмислишъ за едно за друго, па и за третѣо, и пакъ не видишъ, какъ времето премине. Най-напредъ (това, да ви кажа право, не чѣсто са случваше) азъ мислѣхъ, че по-нататакъ отъ нашиятъ градецъ други свѣтъ вече нѣма. Ала веднашъ, когато чухъ отъ старците, че такива градища като нашиятъ не е единъ, а дори до 50 само въ нашата околина; а нашата околина не е една, а има ги до 50 само въ нашето царство, — то чакъ тогава пжрви пжтъ са досѣтихъ колко голѣмо е нашето царство. А колко ли трѣба да има въ нашето царство ниви и ливаде, мислѣхъ си азъ, когато единъ спажия има по хилядо върта оране. А кога разбрахъ, че на този свѣтъ не